

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Русе, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Сирманов

Членове: Юлиян Стаменов
Пламен Дочев

при участието на секретаря Вероника Якимова

в присъствието на прокурора В. Л. Л.

като разгледа докладваното от Свилен Сирманов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224500600608 по описа за 2022 година

Производството е по гл. XXI от НПК.

С присъда № 76 от 06.06.2022г., постановена по НОХД № 1561/2021г., Районен съд - Русе, признал подсъдимия Т. Г. Т. за виновен в това, че на 13.01.2021г. в Русе, отнел чужда движима вещ - мобилен телефон „Samsung Galaxy A7”, с IMEI № *****, на стойност 200 лв. от владението на И. Д. С., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, поради което и на основание чл.194 ал.1, вр. чл.54 от НК, го осъдил на лишаване от свобода за пет месеца. На основание чл.66 от НК, отложил изпълнението на това наказание за тригодишен изпитателен срок.

С присъдата си Районен съд - Русе осъдил подсъдимия Т. Т. да заплати на И. Д. С. двеста лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва, считано от 13.01.2021г, както и направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер четиристотин лв.

С оглед така постановената присъда, осъдил подсъдимия Т. Т.

да заплати направените по делото разноски. Веществените доказателства постановил да се върнат на подсъдимия, от когото са иззети.

Против присъдата е постъпила въззивна жалба от адв.С. К. от АК - Русе, упълномощен защитник на подсъдимия Т. Т.. В нея се твърди, че присъдата е неправилна. Същата била постановена при непълно установена фактическа обстановка и при погрешен анализ на събраните доказателства, което я правело необоснована. При наличните доказателства, неправилно бил приложен материалният закон. В хода на съдебното следствие били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия.

Жалбоподателят моли присъдата да бъде отменена, след което с нова присъда, подсъдимият да бъде признат за невиновен (вероятно невинен), а гражданският иск да бъде отхвърлен изцяло. Алтернативно моли след отмяна на присъдата, делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание на въззивната инстанция подс.Т. Т. и защитниците му - адв.С. К. и адв.П. Х., поддържат жалбата на наведените в нея и допълнителните съображения основания.

Представителят на Окръжна прокуратура - Русе счита, че жалбата неоснователна и предлага присъдата да се потвърди.

Съдът, след проверка на присъдата по основанията, посочени в жалбата и изцяло служебно на основа^{ние} чл.314 ал.1 от НПК, кон^{стати}ра:

Първоинстанционният съд е събрал достатъчно доказателства за правилно изясняване на делото и след като ги анализирал, приел за установени след^{ва}ните фак^{тически} положения:

Подс.Т. Т. е български гражданин, роден на 31.01.1974г. в гр.Бяла, Област - Русе. Има постоянен и настоящ адрес в Русе, ул.,„Д.Г.“№ 6, вх.1, ет.3, ап.7. Завършил е средно образование, разведен, заема длъжността „Младши инспектор“ - водач на оперативен автомобил I степен в група „Оперативна дежурна част“ при ОД на МВР - Русе. Не е осъждан.

На 13.01.2021г., около 18:10 часа, свид.И. С. и нейният приятел - свид.Д.И., пазарували в магазин „Лидл“, намиращ се в Русе, на ул.,„С.п.“№

61. В същият магазин пазарувал и подс.Т. Т.Той бил облечен с тъмносиньо яке с качулка, с праметната през рамо черна чанта с презрамка с бял надпис върху нея. Пазаруващите били с поставени маски на лицата предвид пандемията от Covid 19.

На касовата зона в магазина свидетелката извадила мобилния си телефон „Samsung Galaxy A7“, с IMEI № *****, за да регистрира мобилното приложение „Лидл+“. След това се оттеглила към лентата върху която касиерката поставяла маркираните продукти и започнала да ги прибира в чантата си.

Мобилния си телефон, поставен в предпазен калъф, тип „тефтер“ свидетелката оставила до разделителната преграда на лентата. След като прибрала продуктите, придружена от свид.Д.И. напуснала магазина. Забравила да вземе мобилния си телефон, който останал на лентата.

Подсъдимият чакал след свидетелите на същата касова зона. Той видял оставения на лентата мобилен телефон и решил да го вземе. С личната си дебитна карта № *****, издадена от „Първа инвестиционна банка“ АД заплатил своите покупки. След като прибрал покупките и картата си, взел и прибрал в себе си забравения мобилен телефон на свид.И. С. и с него напуснал магазина.

Когато пристигнала пред дома си, в ж/к „Здравец“, свид. И. С. потърсила телефона. След като не го открила в чантата, помолила свид.Д.И. да ѝ звънне. Не чула позвъняване и се сетила, че го забравила на лентата за покупки в магазин „Лидл“. Двамата свидетели се върнали на касата и свидетелката попитала касиерката за телефона си. Тя, както и охраната на търговския обект заявили, че не са установили забравени вещи. Свидетелката помолила охраната на магазина, да прегледа записите на охранителните камери и да я уведомят за видяното. След това подала жалба в полицията. Два, три дни по-късно получила обаждане от служител на „Лидл“, който ѝ съобщил, че клиентът след нея взел телефона ѝ, обстоятелство което се виждало на камерите на търговския обект. Казал ѝ също, че той платил покупките си с банкова карта.

По случая била извършена предварителна проверка от свид.И.И. - полицейски служител от Първо РУ при ОД на МВР - Русе. В хода на проверката, Нина Николова, управител на магазин „Лидл“ му предала с

протокол за доброволно предаване, оптичен носител DVD-R марка „Freestyle“, с допълнително изписан черен на цвят ръкописен текст „13.01.21г. Ф 153“ Дискът съдържал записи от две видеокамери за наблюдение, монтирани в магазин „Лидл“, намиращ се в Русе, ул.„Стрешер планина“№ 61, за времето от 18:20:00 часа до 18:25:59 часа на 13.01.2021г, както и два касови бона, издадени на 13.01.21г. След преглед на записите, свид.И.И. забелязал, че клиентът след свид. И. С. заплаща своите покупки с дебитна карта. От писмо на „Първа инвестиционна банка“ АД установил, че собственик на дебитната карта е подс.Т. Т.. Установил също, че е служител на МВР и докладвал на прекия си началник. Материалите изпратил в Районна прокуратура - Русе. След приключване на предварителната проверка по случая било образувано настоящото наказателно производство.

В хода на разследването било извършено претърсване в жилището обитавано от подс.Т. Т., в Русе на ул.„Д.Г.“ № 6, вх.1, ет.3, ап.7. При претърсването били намерени и предадени от него тъмносиньо яке с качулка и черна на цвят чанта през рамо с бял надпис на презрамката „BOSS“. Била изготвена съдебно-идентификационна експертиза, чието заключение сочи, че тъмносиньото яке с качулка и тъмната чанта, с бели равномерни надписи, разположени на презрамката, с които е бил подс.Т. Т. към момента на извършване на деянието на 13.01.2021г. са идентични с откритите в дома му тъмносиньо яке с качулка и черна на цвят чанта с презрамка с бял надпис „BOSS“.

Била извършена съдебно-техническа експертиза на приложения по делото оптичен носител DVD-R марка „Freestyle“. От файловете съдържащи се в него били свалени кадри, отразяващи събития относими към процесното деяние, които са приложени като сто двадесет и пет цветни снимки отпечатани на хартиен носител.

В хода на разследването била извършена и съдебно ценова-икономическа експертиза, според заключението на която стойността на мобилния телефон „Samsung Galaxy A7“, с IMEI № *****, възлиза на 200 лв. До приключване на производството пред първата инстанция, вещта не била открита и равностойността ѝ не е възстановена на пострадалата.

В хода на съдебното производство била изготвена комплексна техническа и лицево-идентификационна експертиза, според заключението на

която: предоставеният за изследване оптичен носител не представлява част от видео-охранителната система, използвана за съхранение на първичен запис. Върху оптичният носител са записани два видеофайла, които обхващат времеви интервал от 18:20:00ч. до 18:25:59ч. на 13.01.2021г. Продължителността на възпроизвеждане на файловете напълно съответства с отрязък от време със същата продължителност, като не са установени следи от манипулация и намеса върху записаната информация. Заснетите лица се определят като годни за разпознаване, но негодни за целите на сравнителното лицево-идентификационно изследване, поради недостатъчната резолюция и разположението на заснемащите устройства - обстоятелство, което не позволява отграничаване на частни и голяма част от общите признаци на заснетите лица.

Междувременно, с решение №14/14.04.22г., влязло в сила на 14.04.22г., Административен съд - Русе, отхвърлил жалбата на подс.Т. Т., против заповед № 336з-2666/05.11.2021г. на директора на ОД на МВР - Русе, с която, за дисциплинарно нарушение по чл.194 ал.2 т.4 от ЗМВР, вр. т.13 б.,а“, т.15, т.19 и т.20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и на основание чл.197 ал.1 т.3, вр. чл.200 ал.1 т.12 и чл.204 т.3 от ЗМВР, му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година.

Като анализирал така установените фактически положения, първоинстанционният съд приел, че подсъдимият е осъществил обективните признаци на престъпния състав по чл.194 ал.1 от НК, тъй като на 13.01.2021г. в Русе, отнел чужда движима вещ - мобилен телефон марка „Samsung Galaxy A7“, с IMEI № *****, на стойност 200 лв. от владението на И. С., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да го присвои.

В съответствие с доказателствата по делото, съдът приел, че деянието е осъществено от подс.Т. Т. при условията на пряк умишъл.

Жалбата на защитника е бланкетна. В допълнителните съображения, които адв.С. К. прочете отново пред въззивната инстанция се релевират множество, част от тях взаимно изключващи се оплаквания, които ще бъдат разгледани поотделно.

На първо място защитникът твърди, че „вещественото доказателство оптичен диск“ не било веществено доказателство по см. на чл.109 от НПК. Районният съдия така и не разбрал същината на доводите му,

които се изразявали това, че конкретният CD не представлявал веществено доказателство, защото не бил част от охранителната система на магазин „Лидл“, върху която пряко са оставени следи от престъплението. Приобщеният CD представлявал презапис, изготвен за нуждите на наказателното производство. На въпросите му в съдебно заседание експертът отговорил, че не няма данни какъв е бил „оригиналният запис“, дали той е синхронизиран с часовото време на касовите машини и не може да се ангажира с отговор на въпроса дали записът на приложения CD е идентичен с „оригиналния носител на памет“.

Това оплакване, което е развито още пред първата инстанция, обосновано е оставено без уважение. Към съображенията на Районния съд, следва да се добави следното:

При аналоговото видеозаснемане, сноп С.а, преминал през обектив, предизвиква непосредствени физико-химични промени във фоточувствителна емулсия, нанесена върху някаква плака - стъкло или целулоиден филм. Изображението върху тази плака е в един екземпляр и поради това уникално. То действително представлява следа оставена върху материален носител, за каквато споменава жалбоподателят. Поради уникалността си, при размножаването му създават копия, представляващи изображения, производни от оригинала, които по-дефиниция се различават от него, с по-ниското си качество. При цифровото видеозаснемане филм няма. Снопът фотони (С.а), преминал през обектива, попада върху светлочувствителен електронен сензор (матрица), който ги преобразува в електрически сигнал, съдържащ цифрова информация за изображението. Това изображение и съответно електрическият сигнал, в който се съдържа, е налично само докато камерата, респ.матрицата ѝ е захранена електрически. Този сигнал, респ.изображението, което съдържа, може да бъде съхранен само, ако бъде записан върху някакво енергонезависимо електронно устройство - твърд диск, флашпамет и др. Този запис няма качество на оригинал, тъй като за разлика от фотографския филм, изображението не е възникнало в него. Нещо повече, към една камера могат да се свържат едновременно множество записващи устройства, което според логиката на адв.С. К., ще доведе до абсурда, да са налице множество оригинали.

От изложеното следва, че при цифровото видеозаснемане няма

„оригинален запис” или „оригинален носител на памет”. Налице са само презаписи от изображението формирано върху сензора на охранителната камера. Доколкото са в цифров вид и няма загуба на качество всички записи (презаписи) са с идентично съдържание. Следователно искането на защитника да се приложи като вещественно доказателство охранителната система на магазина, респ. части от нея, дори да е възможно, е безпредметно и основателно отклонено от съда. С масовото навлизане на системите за видеонаблюдение, записи върху CD се прилагат често и винаги са приемани от всички инстанции, включително ВКС без да се налага лишаване на магазините от системите за видеонаблюдение, респ. части от тях, докато трае наказателното производство.

Следователно, като се отчете посоченото по-горе за липсата на „оригинален запис” и експертния извод, че няма данни за манипулация на приложените два записа, въззивният съд счита, че правилно процесният цифров носител на информация е приобщен към веществените доказателства.

Всъщност обсъждането на множеството оплаквания в тази насока е безпредметно, тъй като свидетелите И. С. и Д.И. са се разпознали на записа и са потвърдили, че отразява събитията така, както са се случили. С известни колебания, се е разпознал и подсъдимият, включително пред настоящата инстанция. Налице е и признание, направено в с.з. на 28.03.2022г., където в присъствие на подсъдимия, адв.П. Х. е заявила дословно: „Ние не спорим, че това на кадрите е пострадалата или, че е подсъдимия...”.

Следващо възражение на жалбоподателя (1.2.) е в смисъл, че записът не е случаен, а представлява презапис изготвен за нуждите на разследването, много след датата на деянието. От друга страна не бил ноторен факт наличието на камери в магазин „Лидл”.

От това оплакване е очевидно, че защитникът не е схванал смисъла на понятието „случаен запис”, като го отнася към отрязъка, записан на приложения CD. Доколкото камерите на супермаркета работят непрекъснато, обемът на получените записи ще бъде непрактично голям. В същото време към предмета на доказване е относима съвсем малка част от него, отразяваща само обслужването в касовата зона на свид.И. С. и подсъдимия. Следователно предоставянето на съда на точно тази част от

огромния масив данни записани от видеонаблюдението на магазин „Лидл“ действително не е случайно и няма как да бъде. Този отрязък е формиран целенасочено, тъй като останалата част от записа няма отношение към фактическите положения, описани в обвинителния акт.

Случаен запис като понятие означава нещо съвсем различно - записът трябва да не е изготвен с цел отразяване на някакво конкретно събитие - примерно ако охраната реши да запише действията на подозрителен клиент. Конкретният случай съвсем не е такъв. Охранителната камера (една от много) е насочена и съответно записва всички събития случващи се около конкретната каса. Попадането на свидетелите И. С., Д.И. и подсъдимия в зрителното поле на обектива ѝ е случайно, защото е резултат единствено от избора им като клиенти, на конкретна каса, където да заплатят покупките си. Следователно правилен и обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че записът е случаен.

Неоснователни са оплакванията на защитника и досежно разпита на свид.И.И.. Съдът е изложил подробни мотиви, като се е позовал на безпротиворечива съдебна практика, с която адв.С. К. „си позволил да не се съгласи“. Названите от него „действия по установяване авторството“ и „основни действия за попълване на делото с доказателства“, които впрочем не са правни понятия, са и си остават част от предварителна проверка. Те са извършени преди образуването на наказателното производство и не представляват действия по разследването - въпрос по който очевидно защитникът не се спори. Оплакванията му сочат по-скоро за предубеденост на свид.И.И., който фактически уличил подсъдимия.

Този свидетел е предупреден за отговорността по чл.290 от НК и е обещал да говори истината. Въпреки това, преценката дали и доколко могат да се кредитират показанията му следва да се направи в съпоставка с останалите доказателства по делото. Тук жалбоподателят обяснимо не е изложил никакви съображения, защото казаното от този свидетел отлично кореспондира с всички доказателства, без обясненията на подсъдимия.

Първоинстанционният съд е обсъдил задълбочено противоречията между показанията на свид.И.И. и пострадалата, относно калъфа на мобилния ѝ телефон. Объркването на свидетелката е очевидно на видеозаписа, който е обективно доказателство и може да бъде успешно

противопоставен на гласните, дори, когато произхождат от собственика на вещта. Дали свидетелката се е объркала или е забравила, в случая няма никакво значение, доколкото както вече стана реч, в записа не са открити следи от последваща манипулация.

Според жалбоподателя, съдът неправилно тълкувал (т.2.1.) казаното от в.л.Мирослав Йорданов, като отразил в мотивите противоположен смисъл. Тук защитникът не е съобразил нормата на чл.152 ал.1 от НПК, според която експертното заключение задължително е писмено. Следователно, когато вещото лице каже устно нещо различно, изявлението му няма характер на експертиза. При необходимост, въз основа на казаното, може да се поиска назначаване на допълнителна или повторна експертиза. В случая първоинстанционният съд обосновано е аргументирал невъзможността за назначаване на нова експертиза, тъй като супермаркетът е продължил да използва охранителната си система. По съображенията, относно „първичния запис“, изложени по-горе, въззивният съд също преценява, че такава не е необходима. Що се отнася до конкретното изречение цитирано в допълнителните съображения към жалбата (т.2.1.), въззивният съд констатира, че точно съответства на писменото съдържание на приетата експертиза. Вещите лица са описали видеофайловете и не заявили недвусмислено, че записите не съдържат „следи от манипулация/намеса върху записаната информация“.

Неоснователно е възражението и относно липсата на регистрация в мобилните мрежи на телефонният номер, съобщен от свид. И. С.. Това пораждало у защитника въпрос, дали пострадалата не е загубила телефона си преди да влезе в супермаркета и да е ползвала друг телефон. Тази умозрителна конструкция на адв.С. Кънев, няма никаква опора в доказателствата, поради което не може да бъде потвърдена или опровергана. От жалбата не е ясно и какви изводи могат да се направят от липсата на регистрация в мобилната мрежа. Телефонът на свидетелката може да е изключен, да се е самоизключил или да е загубил връзка с базовата станция, като това са само част от възможностите които по никакъв начин не го правят негоден обект на посегателство. В същото време, изключен или не, мобилният телефон и действията, които предприели с него свид.И. С. и подс.Т. Т., са заснети с достатъчно висока резолюция от охранителната

камера.

Грубо изопачаване на фактите аргументира оплакването в т.2.4 от допълнителните съображения. Тук адв.С. К. съпоставил часовете на последното включване на телефона в 18:19 часа и плащането на сметката от свид.И. С., направено 18:23:22 часа. Тъй като на защитника било ноторно известно, че сървърите на приложения с глобално покритие се сверяват чрез радиовръзка с атомните часовници...” не можел да разбере как свидетелката е платила с телефона на касата в „Лидл”. Разликата от четири минути, която първоинстанционният съд не бил анализирал, можела да оневини подсъдимия.

Показателно тук, че адв.С. К., който в т.1.2, отрича ноторния характер на видеонаблюдението в супермаркет „Лидл”, вече разширява тази категория до сверяването с атомни часовници на приложенията с глобално покритие. Кой приложения има предвид обаче е пропуснал да посочи. Приложението „Лидл+” е ориентирано към територията на България и покритието му съвсем не е глобално. Още по-малко глобална е счетоводната програма, обслужваща касите в супермаркета. Дали тя се сверява с атомен часовник, в делото няма данни, а и не са необходими, тъй като оплакването е мотивирано с грубо изопачаване на фактите. Адв.С. К. си е позволил произволно да интерпретира показанията на пострадалата, която в действителност не е казвала, че използвала мобилния телефон за плащане на касата. Напротив, от показанията на свид.Д.И. се установява, че сметката платил той, при това не с телефон, а с пари в брой. Телефонът е използван от пострадалата преди маркиране на покупките, само регистрация на приложението „Лидл+”, свързана с бонуси за редовни клиенти. Това действие може да се извърши и в режим „офлайн”, без да е необходима връзка с мобилния оператор.

В заключителната част на допълнителните съображения защитникът повтаря вече обсъдените оплаквания за недопустимост на разпита на свид.И.И., чиито показания били „най-неопрровержимото” доказателство.

В действителност, основното доказателство в тази доказателствена съвкупност не са показанията на този свидетел и въобще гласните доказателства, а записите от охранителната камера в магазин „Лидл” и

експертизите, с които са изследвани. Районният съд ги е обсъдил прецизно и обосновано преценил, че подкрепят убедително обвинението. Разсъжденията на жалбоподателя, че заснетият предмет може да не е бил телефон, да е бил друг телефон, да се е плъзнал и паднал или, че не се виждало как точно подсъдимият го взема, са само предположения без връзка с доказателствата. Видеозаписът отлично документира ползването на телефона от пострадалата, забравянето му на касовия плот, както и поведението на подсъдимия, който платил след нея на същата каса. Освен плащането със собствената му банкова карта, налице е както вече стана реч и признание, за присъствието му на записа, поради което невъзможността да се извърши лицево разпознаване не е пречка за установяване авторството. Вярно е, че поради местоположението на камерата зад гърба му, самото вземане на телефона не е заснето. Подсъдимият го закрил с тялото си и когато секунди по-късно се преместил, телефонът вече не бил на мястото, където го забравила свид.И. С.. При отсъствието на други хора наблизо, настоящият състав счита за правилна интерпретацията на записа в мотивите на обжалваната присъда.

Поради изложените съображения, Окръжният съд преценява, че авторството и вината на подс.Т. Т. са доказани по несъмнен начин, като извършеното от него престъпно деяние е правилно квалифицирано. При разглеждане на делото не са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, а наложеното наказание е справедливо, поради което присъдата е законосъобразна и следва да се потвърди изцяло.

Мотивиран така и на основание чл.338 от НПК, съ-
дът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 76 от 06.06.2021г., постановена по
НОХД № 1561/2021г. от Районен съд - Русе.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____
2. _____